

MICHAEL McDOWELL

BLACK WATER

MET EEN
VOORWOORD VAN
THOMAS OLDE
HEUVELT

DE OVERSTROMING

XANDER
THRILLER

PROLOOG

Op paaszondag 1919 had de wolkeloze lucht boven Perdido, Alabama, bij zonsopgang een doorschijnend bleekroze kleur die niet weerspiegeld werd door het zwarte water dat het stadje een week eerder volledig blank had gezet. Boven het dennenbos tegenover de resten van de wijk Baptist Bottom was zojuist een grote oranjerode zon opgekomen. Baptist Bottom was het laagste gebied van Perdido, waar in 1865 alle vrijgemaakte zwarten beschutting bij elkaar hadden gezocht, en waar hun kinderen en kleinkinderen nog altijd beschutting bij elkaar zochten. Op dit moment was het alleen een drabbige wirwar van planken, takken en opgezwollen kadavers. Van het centrum van Perdido was alleen nog het stadhuis zichtbaar, met op de toren de klok met vier wijzerplaten, en de tweede verdieping van hotel Osceola. De plaats waar amper een week eerder de rivierbeddingen van de Perdido en de Blackwater hadden gelopen was slechts een herinnering. Alle twaalfhonderd inwoners van Perdido waren naar hoger gelegen gebied gevlucht. De stad lag te rotten onder een brede vlakte stinkend, stilstaand zwart water, dat zich nu pas begon terug te trekken. Uit het zwartglanzende wateroppervlak staken de gevels en schoorstenen omhoog van huizen die niet verwoest en weggespoeld waren, als noodsignalen van steen en hout. Maar hun stille roep om hulp was vergeefs en om de opgestoken vingers heen ontstonden steeds grotere stinkende nesten van aanspoelend drijfhout, onherkenbare rommel, kledingstukken en huisraad.

Tegen de bakstenen muren van het stadhuis en hotel Osceola kabbelde traag zwart water. Verder was de watermassa stil en

onbeweeglijk. Wie nog nooit een overstroming heeft meege-
maakt denkt misschien dat door de kapotte ramen van onderge-
lopen huizen vissen in en uit zwemmen, maar dat is niet zo. In de
eerste plaats breken de ruiten niet, want hoe goed een huis ook is
gebouwd, het water stijgt op door de vloer en een voorraadkast
zonder ramen komt net zo hoog onder water te staan als een open
veranda. En bovendien blijven de vissen in de oude rivierbeddin-
gen, alsof ze daarbuiten geen tien of twintig meter nieuwe vrij-
heid hebben gekregen. Overstromingswater is smerig en zit vol
rommel, en al houden meervallen en brasems niet van die onge-
wone duisternis, ze blijven verward rondjes zwemmen om hun
oude rotsen, hun oude planten en hun vertrouwde brugpijlers.

Iemand in het vierkante kamertje direct onder de stadhuis-
klokken, die door het smalle, verticale, op het westen gerichte
raam naar buiten had gekeken, zou over dat vlakke, zwarte,
niet-spiegelende oppervlak van stilstaand water, als iets uit de
voorbij nacht, misschien een eenzaam roeibootje hebben zien
naderen, met twee mannen erin. Maar er was niemand in dat
kamertje onder de klokken, en het stof op de marmeren vloer,
de vogelnesten tussen de daksparren en het zachte gezoem van
het laatste stukje machinerie dat nog intact was, werden niet
verstoord. Er was niemand om de klokken op te winden, want
wie zou er nou in Perdido zijn achtergebleven toen het water zo
hoog was gestegen? Het eenzame roeibootje volgde dus onopge-
merkt zijn statige, plechtige koers. Vanaf de fraaie huizen van de
houtfabrikanten die onder het modderige water van de Perdido
lagen voer het langzaam in noordwestelijke richting. Het groene
bootje – om de een of andere reden waren dit soort boten in
Perdido allemaal groen – werd geroeid door een zwarte man
van een jaar of dertig. Voor hem op de voorsteven zat een witte
man, die maar een paar jaar jonger was.

Beiden hadden al een tijd niets meer gezegd. Ze hadden om
zich heen gekeken, verwonderd over de aanblik die Perdido

– waar ze waren geboren en getogen – onder het vijf meter diepe vieze water bood. Welke Pasen, op die eerste in Jeruzalem na, was ooit zo somber aangebroken, of had minder hoop gewekt bij degenen die op die ochtend de zon hadden zien opgaan?

‘Roei naar het stadhuis, Bray,’ zei de witte man ten slotte.

‘Maar Mr Oscar,’ sputterde de zwarte man tegen, ‘we weten niet hoe de toestand daar is.’

Het water stond tot onder de ramen op de bovenverdieping.

‘Ik wil zién hoe de toestand daar is, Bray. Ga ernaartoe.’

De zwarte man keerde het bootje met tegenzin in de richting van het stadhuis en gaf een harde, soepele ruk aan de roeispaan. Ze gleden dichterbij. Toen botste de boot tegen de marmeren reling van het balkon op de eerste verdieping.

‘U gaat toch niet naar binnen!’ riep Bray, toen Oscar Caskey zijn hand uitstreekte en een van de dikke spijlen greep.

Oscar schudde zijn hoofd. De spijl was slijmerig van het overstromingswater. Hij probeerde zijn hand af te vegen aan zijn broek, maar bracht alleen stank over.

‘Naar dat raam.’

Bray manoeuvreerde het bootje naar het eerste raam rechts van het balkon.

De zon had die kant van het gebouw nog niet bereikt en binnen, in het kantoor van de burgerlijke stand, was het nog donker. Op de vloer bevonden zich ondiepe plassen zwart water. Overal lagen stoelen en tafels, en een aantal archiefkasten was omgevallen. Andere waren onder druk van de overvolle doorweekte inhoud opengebarsten. Her en der lagen dikke, rottende stapels met officiële documenten van gemeente en county. Op de vensterbank lag een afgewezen verzoek om stemrecht uit 1872, waarop Oscar de naam zelfs nog kon lezen.

‘Wat ziet u, Mr Oscar?’

‘Niet veel. Waterschade. Ik voorzie problemen als het water gaat zakken.’

‘De hele stad krijgt problemen als het water gaat zakken. Laten we maar niet verder kijken, Mr Oscar. Wie weet wat we allemaal nog tegenkomen.’

‘Wat zouden we kunnen tegenkomen?’ Oscar draaide zich om en keek Bray aan. De zwarte man werkte al sinds zijn achtste voor de familie Caskey. Hij was in dienst genomen als speelkameradje voor Oscar toen die nog maar vier was, later bevorderd tot boodschappenjongen en vervolgens tot hoofdtuinman van de Caskeys. De vrouw met wie hij ongehuwd samenwoonde, Ivey Sapp, kookte bij de familie.

Bray Sugarwhite roeide het bootje naar het midden van Palafox Street. Oscar Caskey keek naar links en naar rechts en probeerde zich te herinneren of de kapperswinkel een driehoekig fronton had met een cirkel van houtsnijwerk, of dat die geveldecoratie bij de kledingzaak van Berta Hamilton hoorde. Vijftig meter verderop doemde aan de rechterkant hotel Osceola op. Het uithangbord was de vrijdag daarvoor al losgeraakt en sloeg inmiddels vermoedelijk tegen een garnalenboot in de Golf van Mexico, acht kilometer verderop.

‘We gaan toch niet door nog meer ramen kijken, Mr Oscar?’ zei Bray ongerust, terwijl ze het hotel naderden. Voor op de boot tuurde Oscar naar de zijkanten van het gebouw.

‘Ik dacht dat ik in een van die ramen iets zag bewegen, Bray.’

‘Dat is de zon,’ zei Bray vlug. ‘De zon op de vuile vensters.’

‘Dat was geen weerspiegeling,’ zei Oscar Caskey. ‘Doe wat ik zeg en roei naar dat raam op de hoek.’

‘Doe ik niet.’

‘Dat doe je wel, Bray,’ zei Oscar Caskey zonder dat hij zich zelfs maar omdraaide. ‘Dus zeg nou niet dat je het niet doet. Roei nou maar gewoon naar dat raam bij de hoek.’

‘Ik kijk niet meer naar binnen,’ mompelde Bray nogal hoorbaar. En terwijl hij van richting veranderde en naar de eerste verdieping van het hotel roeide, zei hij hardop: ‘Het is daar vast

vergeven van de ratten. Toen het water in Baptist Bottom begon te stijgen zag ik de ratten uit hun holen komen en over de schuttingen wegrennen. Ratten weten waar het droog is. Er is al sinds woensdag helemaal niemand meer in de stad. In dat hotel zitten alleen nog die slimme ratten.'

De boot botste tegen de oostelijke gevel van het bakstenen gebouw. De zon weerkaatste verblindend rood tegen het glas. Oscar tuurde door het raam dat het dichtst bij was.

Alle meubels in de kleine hotelkamer – het bed, de commode, de hang-legkast, de wastafel en de kapstok – lagen midden op de vloer bij elkaar, alsof ze waren terechtgekomen in een draaikolk en naar beneden waren gezogen. Alles zat onder het slijk. Het vloerkleed, zwart en stijf van de modder, lag in een hoek verfrommeld tegen de deur. Op het donkere behang kon Oscar in de schemering niet de hoogwaterlijn onderscheiden.

Het vloerkleed bewoog en Oscar zag twee ratten vanuit een vouw in het tapijt naar de berg meubels in het midden van de kamer rennen. Met een ruk wendde hij zijn hoofd af.

'Ratten?' vroeg Bray. 'Ziet u wel! Ik zei het toch, Mr Oscar, er zitten hier alleen ratten. We hoeven niet verder te kijken.'

Oscar Caskey gaf geen antwoord, maar ging staan, greep zich bij het volgende raam vast aan het frame van een kapot zonnescherm en trok de boot naar de hoek van het gebouw.

'Dit is het raam waar ik iets zag bewegen,' zei hij. 'Ik zag iets langs het raam voorbijgaan en dat was geen rat, want ratten zijn geen één meter vijftig groot.'

'Ze hebben zich tegoed kunnen doen aan het hoogwater,' zei Bray, maar wat hij daarmee wilde zeggen was Oscar niet duidelijk.

Oscar leunde naar voren en greep met beide handen de betonnen raamomlijsting. Hij tuurde door de smerige ruit naar binnen.

De hoekkamer leek onaangetast door het hoogwater. Het

sober opgemaakte bed stond op zijn gewone plek tegen de muur met de gang, en het kleed lag daar recht onder. Ook de hanglegkast, commode en wastafel stonden op hun plaats. Niets lag op de grond of was stuk. Wel zag Oscar dat een groot deel van het vloerkleed, waar door het raam vanuit het oosten de zon op viel, kletsnat was, zodat hij moest vaststellen dat het water écht door de vloer omhoog was gekomen.

Maar waarom het meubilair in deze kamer nog zo netjes op zijn plaats stond terwijl in de kamer ernaast alles door elkaar op een hoop lag en ook nog onder de zwarte modder zat, was hem een raadsel.

‘Hier begrijp ik helemaal niets van Bray,’ zei hij.

‘Er valt helemaal niets te begrijpen,’ was Brays antwoord. ‘Maar wat bedoelt u eigenlijk, Mr Oscar?’

‘Hier staat alles nog op zijn plaats. Alleen de vloer is nat.’

Bij die woorden had Oscar zich weer omgedraaid naar Bray, die zijn hoofd schudde en nog eens duidelijk maakte dat hij het liefst weg wilde bij dit half ondergelopen gebouw. Hij was bang dat Oscar om het hotel heen wilde varen en bij elk raam naar binnen wilde kijken.

Oscar keerde zich om en wilde zich afzetten tegen de raamlijst, maar toen hij naar binnen keek viel hij met een gesmoorde kreet achterover in de boot.

In de kamer, die een paar seconden daarvoor beslist nog leeg was geweest, had hij een vrouw gezien. Ze zat kalm op de rand van het bed, met haar rug naar het raam.

Zonder te wachten totdat Oscar zou uitleggen waarvan hij geschrokken was – en zonder behoefte aan een verklaring – begon Bray van het hotel weg te roeien.

‘Bray! Ga terug! Roei terug!’ riep Oscar toen hij zijn schrik te boven was.

‘Nee, Mr Oscar, ik ga niet terug.’

‘Bray, ik wil dat je...’

Bray roeide met tegenzin terug. Toen Oscar het kozijn wilde vastpakken, schoot het raam ineens omhoog.

Bray liet verstijfd zijn roeispanten in het water hangen. De boot botste tegen de muur en de twee mannen schommelden door de schok heen en weer.

‘Wat heb ik lang gewacht,’ zei de jonge vrouw die voor het open raam stond.

Ze was lang, slank, bleek, statig en mooi. Ze had dik haar, dat losjes was opgestoken, van een kleur die deed denken aan rode modder. Ze droeg een zwarte rok en een witte bloes. Bij haar hals zat een broche van goud met zwart agaat.

‘Wie bent u?’ vroeg Oscar verbaasd.

‘Elinor Dammert.’

‘Ik bedoel, hoe bent u hier terechtgekomen?’ vroeg Oscar.

‘In het hotel?’

‘Ja.’

‘Ik werd overvallen door het hoogwater. Ik kon niet meer weggkomen.’

‘Iedereen is uit het hotel gekomen,’ zei Bray. ‘Ze zijn er zelf uit gekomen of ze zijn eruit gehaald. Afgelopen woensdag.’

‘Dan zijn ze mij vergeten,’ zei Elinor. ‘Ik lag te slapen. Ze zijn vergeten dat ik er was. Ik heb ze niet horen roepen.’

‘De stadsklok heeft twee uur lang geluid,’ zei Bray nors.

‘Hoe gaat het?’ vroeg Oscar. ‘Hoelang bent u hier al?’

‘Zoals hij zegt, vanaf woensdag. Vier dagen. Het grootste deel van de tijd heb ik geslapen. Er is niet veel anders te doen als het hoogwater is. Hebt u iets bij u in de boot?’

‘Iets om te eten?’ vroeg Oscar.

‘Niks,’ zei Bray kortaf.

‘Helemaal niets,’ zei Oscar. ‘Het spijt me, we hadden iets moeten meebrengen.’

‘Hoezo?’ vroeg Elinor. ‘U had toch niet verwacht dat er nog iemand in het hotel zou zijn, of wel?’

‘Absoluut niet!’ zei Bray op een toon die duidelijk maakte dat het niet in alle opzichten een aangename verrassing geweest was.’

‘Stil!’ riep Oscar, geërgerd vanwege Brays bothedheid en ook wel een beetje verbaasd. ‘Hoe gaat het?’ vroeg hij weer. ‘Wat hebt u gedaan toen het water op z’n hoogst was?’

‘Niets,’ antwoordde Elinor. ‘Ik heb op de rand van het bed zitten wachten tot iemand me kwam halen.’

‘Toen ik daarnet naar binnen keek, was u er nog niet. Er was niemand in de kamer.’

‘Ik was er wel,’ zei Elinor. ‘U kon me alleen niet meteen zien door het raam. Het zal wel een weerspiegeling op het glas zijn geweest. Ik zat hier gewoon. Ik heb u eerst niet gehoord.’

Even was het stil. Bray nam Elinor Dammert wantrouwend op. Oscar boog zijn hoofd en vroeg zich af wat hij doen moest.

‘Is er in die boot plaats voor me?’ vroeg Elinor even later.

‘Natuurlijk!’ riep Oscar. ‘We nemen u mee. U zult wel uitgehongerd zijn.’

‘Leg de boot daar,’ zei Elinor tegen Bray, ‘onder het raam, dan klim ik naar buiten.’

Bray deed wat hem werd opgedragen. Oscar bleef staan, steunde met een hand tegen de muur en bood Elinor zijn andere hand aan. Ze tilde haar rok op en stapte elegant uit het raam de boot in. Volkomen op haar gemak en zonder ook maar enigszins blij te geven van de angst die ze gevoeld moest hebben toen ze vier dagen lang alleen was achtergebleven in een stad die vrijwel helemaal was ondergelopen, schoof Elinor Dammert tussen Oscar Caskey en Bray Sugarwhite in de boot.

‘Miss Elinor, mijn naam is Oscar Caskey en dit is Bray. Hij werkt bij ons.’

‘Hoe maak je het, Bray?’ zei Elinor glimlachend.

‘Goed, dame,’ zei Bray op een toon en met een uitdrukking op zijn gezicht die zijn woorden tegenspraken.

‘We gaan u op het droge brengen,’ zei Oscar.

‘Is er nog plaats voor mijn spullen?’ vroeg Elinor, terwijl Bray zich met een roeispaan afzette tegen de muur van het hotel.

‘Helaas niet,’ antwoordde Oscar, ‘het is zo al krap. Maar zodra Bray ons op het droge heeft gebracht, gaat hij terug om ze te halen.’

‘Ik ga daar niet naar binnen!’ protesteerde Bray.

‘Dat doe je wel, Bray!’ zei Oscar. ‘Besef je wel wat Miss Elinor deze vier dagen heeft moeten doorstaan? Toen jij en ik, en mama en Sister hoog en droog zaten? En ’s ochtends, ’s middags en ’s avonds ook nog wat te eten hadden en klaagden dat we maar twee stel kaarten hadden meegenomen in plaats van vier? Besef je wel wat er door haar hoofd moet zijn gegaan, toen ze helemaal alleen in het hotel was en het water maar bleef stijgen?’

‘Ik heb maar twee kleine koffers, Bray, en die staan vlak naast het raam op de grond,’ zei Elinor. ‘Je kunt er zo bij.’

Bray roeide zwijgend via dezelfde route als hij en Oscar op de heenweg genomen hadden. Hij keek naar de rug van de jonge vrouw, die helemaal niets te zoeken had op de plaats waar ze haar hadden gevonden.

Oscar, die voor in de boot zat, deed verwoede pogingen iets te bedenken om tegen Elinor Dammert te zeggen, maar hij kon niets verzinnen – zeker geen opmerking die zou rechtvaardigen dat hij zich omdraaide en ongemakkelijk over zijn schouder met haar sprak. Maar toen hij dat bedacht, vlak nadat ze het stadhuis waren gepasseerd, kwam gelukkig net het kadaver van een grote wasbeer uit het vette zwarte water omhoogdrijven. Oscar legde uit dat varkens die probeerden door het overstromingswater te zwemmen met hun voorpoten hun eigen keel hadden opengesneden. Het was nog niet duidelijk of ze allemaal waren verdronken of doodgebloed. Elinor knikte met een lachje en zei niets. Daarna zei Oscar ook niets meer en hij keerde zich ook

niet meer om totdat Bray langs zijn huis roeide. ‘Daar woon ik,’ zei hij, terwijl hij de bovenverdieping van het ondergelopen landhuis van zijn familie aanwees. Elinor knikte glimlachend en zei dat het haar een erg groot en erg mooi huis leek en dat ze het graag eens wilde zien als het niet meer onder water stond. Oscar sloot zich helemaal aan bij haar wens, in tegenstelling tot Bray. Enkele minuten later trok Bray bij de noordwestelijke stadsgrens de boot tussen twee grote blootliggende wortels van een altijdgroene eik omhoog. Oscar stapte uit de boot, balanceerde op een van de wortels en hielp Elinor op het droge. Ze wendde zich tot Bray en bedankte hem. ‘Ik waardeer het zeer dat je teruggaat. Die twee koffers zijn alles wat ik heb en ik moet ze hebben, anders heb ik niets meer. Ze staan alle twee bij het raam en je kunt ze zo pakken.’ Daarna begaf ze zich met Oscar naar de Zion Gracekerk, anderhalve kilometer verderop, waar de vooraanstaande families uit Perdido hun toevlucht hadden genomen.

Een kwartier later had Bray het bootje weer tegen de zijkant van het hotel gemanoeuvreerd. Het water was weer flink wat centimeters gezakt, zelfs in die korte tijd. Enkele ogenblikken zat hij te kijken naar het lege open raam, zich afvragend of hij ooit de moed zou kunnen verzamelen om zijn arm naar binnen te steken en de koffers te pakken. ‘Honger!’ riep hij hardop tegen zichzelf. ‘Wat zou die witte vrouw eten?’ De kracht van zijn stem sterkte hem – al werd hij zich door zijn kreet ook weer bewust van het onaangename mysterie dat om Elinor Dammert heen hing – en hij keerde de boot zodat hij met zijn schouder tegen de muur van het hotel kon leunen. Terwijl hij zich met een hand aan de betonnen raamlijst vasthield stak hij zijn andere hand snel naar binnen. Zijn vingers grepen een kofferhandvat. Hij trok de koffer naar buiten en zette hem in de boot. Toen haalde hij diep adem en reikte nog eens met zijn arm naar binnen.

Zijn vingers grepen... niets.

Snel trok hij zijn hand terug. Even keek hij met samengeknepen ogen naar de zon. Hij spitste zijn oren en hoorde alleen het schurende geluid van de boot tegen de oranje bakstenen van het hotel, reikte weer naar binnen en voelde met zijn hand onder het raam. Daar stond geen koffer.

Nu zat er niets anders op dan in de hotelkamer te kijken en zijn hoofd door de raamopening te steken om te zien waar de tweede koffer van Miss Elinor stond.

In het onaangename besef dat hij op dat moment helemaal alleen in Perdido was, ging Bray in de boot zitten en dacht even na. Als hij door het raam keek zou hij de koffer misschien zien staan. Dat was beslist de gunstigste mogelijkheid, want dan zou hij hem haast net zo makkelijk kunnen pakken als die andere. Maar het zou ook kunnen dat hij er níét bij kon. Dan zou hij door het raam moeten klimmen. Dat zou hij in ieder geval níét doen, maar dat was niet erg, want hij kon altijd tegen Mr Oscar zeggen dat hij niet naar binnen had kunnen klimmen omdat hij de boot niet kon vastleggen.

Bray kwam overeind en hield zich daarbij vast aan het zonnescherm. Hij keek naar binnen, maar zag geen tweede koffer. Die was er gewoon niet.

Zonder na te denken leunde hij naar binnen en keek zoekend langs de buitenmuur. Zijn angst had plaatsgemaakt voor nieuwsgierigheid.

‘Heer, heb genade,’ mompelde hij. In zijn hoofd repeteerde hij het verhaal om zich te verontschuldigen dat hij niet met beide koffers was teruggekomen. ‘Ik heb de hele kamer afgezocht, Mr Oscar, en hij was er gewoon niet. Ik wilde wel binnen gaan kijken, maar er was niets om de boot aan vast te leggen...’

Maar dat was er wel, een geverfde metalen haak waar het jaloeziekoord omheen was gewikkeld. Bray verwenste zijn ogen dat ze het gezien hadden. Hij wist dat hij niet tegen Mr Oscar

kon liegen, hoe groot zijn angst ook was, en terwijl hij nog steeds schold op zijn ogen en op het feit dat hij niet in staat was om Mr Oscar iets anders dan de Bijbelse waarheid te vertellen, bond hij de aanleglijn aan die haak. Toen de boot vastlag zette hij voorzichtig een voet op de raamlijst en met een aarzelende sprong kwam hij in de hotelkamer terecht.

Het vloerkleed was kletsnat. Onder zijn laarzen sopte smerig overstromingswater. Via het raam in de muur op het oosten viel het ochtendzonlicht binnen. Bray liep naar het bed waarop zijn baas Miss Elinor had zien zitten. Nieuwsgierig drukte hij een vinger tegen de spreij. Ook die was kletsnat – en bedekt met zwarte drab. Er vormde zich rond zijn vinger een smerig plasje, al had hij nauwelijks druk uitgeoefend. ‘Hij was er niet,’ zei Bray hardop, nog altijd repeterend voor het gesprek met Mr Oscar. ‘Waarom heb je niet onder het bed gekeken?’ wilde Mr Oscar met de stem van Bray weten.

Bray bukte. Van de franje rondom de spreij droop smerig zwart water. Onder het bed lag een vieze plas stinkend zwart water. ‘Here God nog aan toe! Waar heeft die witte vrouw geslapen?’ riep hij zachtjes. Hij draaide zich snel om. Geen koffer. Hij ging naar de hang-legkast en opende hem. De kast was leeg, behalve dat er in alle lades aan de linkerkant een paar centimeter water stond. In de kamer stond geen grote kast of iets anders waar de koffer in opgeborgen kon zijn – aangenomen dat Miss Elinor niet had gewild dat hij de koffer vond, en ze had hem juist uitdrukkelijk gevraagd de koffer te gaan halen. ‘God, Mr Oscar! Iemand heeft hem gestolen!’

Bray was alweer onderweg naar het raam, maar nu vroeg Mr Oscar met de stem van Bray: ‘En Bray, waarom heb je niet op de gang gekeken?’

‘Omdat die rotkamer al erg genoeg was...’ fluisterde hij.

De deur naar de gang was dicht, maar in het slot zat een sleutel. Bray liep ernaartoe en bewoog de klink. De deur zat op slot,

dus draaide hij aan de sleutel. Die was smerig en zwart. Bray trok de deur open.

Hij keek de gang in. Die was lang en er lag geen tapijt op de vloer. Geen koffer te bekennen. Helemaal niets. Hij wachtte even en verwachtte dat Mr Oscar hem zou vragen verder te gaan. Maar hij hoorde niets. Bray slaakte een zucht van verlichting en deed zachtjes de deur dicht. Hij liep terug naar het raam en klom voorzichtig weer in de boot. Terwijl hij langzaam de aanleglijn losmaakte, genietend van de gedachte dat hij dit nare avontuur veilig had doorstaan, viel hem ineens iets op wat hij eerder niet gezien had: in het licht van de zon die door het raam naar binnen scheen was op het donkere behang van de muren nu duidelijk de hoogwaterlijn te zien. Maar als het water zo hoog had gestaan, hoe had die vrouw dat dan kunnen overleven?